

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. január 18.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚRRAL CÉLBA ÉRNI

Lekció: Ézsaiás 43,1-4; 10-21

Alapige: János 6,16-21

Mikor pedig beesteledett, lementek a tanítványai a tengerhez, és beszállva a hajóba, elmentek a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még Jézus nem ment hozzájuk. És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborgott. Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamatnyira beveztek, meglátták Jézust, amint jár a tengeren és a hajóhoz közeledik: és megrémültek. Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljete! Be akarták azért őt venni a hajóba: de a hajó azonnal ama földnél volt, amelyre mentek.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, téged, hogy te vagy az Isten, te vagy az az isteni „Én vagyok”, aki mindörökre áldandó örökkévaló Isten, a Szentháromság Isten. Áldunk téged, hogy amiről az ószövetségi prófécia írt, Jézus Krisztusban kiteljesedett, beteljesedett, ezért mi, Atyánk, téged őáltala ismerhetünk, láthatunk, Szentlelked és igéd által pedig itt vagy velünk valósággal. Imádunk a csodáért, hogy velünk az Isten.

Megvalljuk, Urunk, neked, nem mindig könnyű ezt hinnünk, amikor az élethelyzet, a látható körülmények ez ellen beszélnek. Bocsásd meg, amikor nem tudtunk benned bízni. Tudod, Urunk, hogy nem akarunk nélküled élni, bocsásd meg, amikor mégis nem dicsőségedre tettünk dolgokat a múlt héten is akár. Bocsásd meg, amikor kételkedtünk bátorításodban. Szabadíts meg bennünket mindentől, ami hamisság, tisztátalanság.

Köszönjük, Urunk, hogy most is újakat cselekszel, mindenképpen újíts meg bennünket abban, amiben kell. Atyánk, most is azért jöttünk a gyülekezet közösségébe ide a templomba, hogy imádjunk téged. Köszönjük ezt a nagy kiváltságot. Bűnösként, kegyelmet nyert bűnösként tisztelhetünk, hódolhatunk előtted, az Isten előtt. Te tudod, Urunk, hogy vágyunk az Úr Jézus jelenlétére, a róla szóló evangéliumban ma is hadd ragyogjon fel a szabadítás, a megtartatás igéje. Hadd lássuk Jézust! Munkáld ezt Lelked által, kérünk, az ő nevéért.

Ámen.

Igehirdetés

Ahogy az énekekben is énekelhettünk, Isten megtartó személye, jelleme, Jézus Krisztusnak is a szabadítása sokféle képpel ábrázolva megérthető, szívünkbe zárható mai tanítványokként is. Így a tengeren járás története is, amiről Máté és Márk evangélista is írt, nemcsak a szó fizikai, hanem a szó lelki értelmében is mindenképpen bátorítás lehet az Úr Jézus szabadítására nézve. Ezt azzal is szeretném érzékeltetni, hogy ide idézek egy angol igemagyarázó mondatát, ami nekem nagyon tanulságos lett, mikor a földi életútról úgy beszélt, mint hajóút és a hajóutat így jellemezte, hogy Isten nem könnyű hajóutat ígért a követőinek, hanem biztos célba érkezést. Nem könnyű hajóutat, hanem biztos célba érkezést. A tanítványok is – hallottuk –, hogy viharos tengeren kellett, hogy haladjanak előre Kapernaum felé észak-nyugati irányba, de ők is célba érkeztek minden nehézség ellenére is.

János evangélista érdekes módon nem is annyira a tengeri útnak a nehézségéről, háborgásáról akart részletesen beszélni, hanem sokkal inkább arról, hogy hogyan is értek célba. Csak ő jegyzi le az evangélisták közül itt a legvégén, hogy be akarták venni Jézust a hajóba, de azonnal ott voltak annál a partszakasznál, ahova utaztak.

Fontos, hogy Jézussal értek a célba. A nagybetűs élet tengerén is ezt fontos tudatosítani, az igehirdetés üzenete erre fókuszál majd mindvégig. Három egyszerű gondolatban elemezzük ezt az ismerős történetet: amikor Jézus még nincs ott, amikor megrémülnek, mert nem ismerik meg vagy félreismerik; aztán amikor ott van Jézus, bízhatnak benne és ez abban csúcsosodik ki, hogy célba érnek. Mert a lelki üzenetben is van, amikor látszólag nincs ott Jézus valahol az övéivel, de azért az ő jelenléte tudatában élünk akkor is, ma is. Ma is előfordulhat a hívó életünk, akár közösségi életünk során is, hogy az Úr Jézust nem ismerjük fel, ami rosszabb, mikor félreismerjük az adott helyzetekben, pedig ő ott van már jelenlétével, ezért is szól. És amikor megismerjük, akkor azonnal könnyebb benne bízni. És mit jelent az, hogy ma is a földi életutunkon minden célba érkezésnél elmondható a tanítvány számára, hogy az Úrral együtt érünk a célba.

Először tehát Jézus nem volt ott a szó fizikai értelmében a tanítványokkal, mégis a jelenléte tudatában hajózhattak. Legalább is az üzenetre nézve ezt kiemelhetjük, mert amikor a helyzetleírást itt visszaadja János, nem sok mindent ír le, de azt mindenképp megjegyzi, és még az igealakokkal is érzékelteni akarja, hogy ez a döntő, hogy már sötét lett, nagyon sötét, de Jézus még nem ment hozzájuk. Ha arra gondolunk, hogy Máté és Márk evangéliuma ekkorra már leíratott, azt már olvashatták, azok szerint leírt történetet. Tehát ez egyfajta visszatekintő megjegyzés. Visszatekintve nekünk is mindig könnyebb arra gondolni, hogy igen, amikor olyan állapotban voltam, de aztán az Úr jött vagy átéreztem a jelenlétét. Ez a megjegyzés mindenképpen azt jelzi, hogy még ott vannak a tengeri úton, ami Márk szerint vesződés a tengeren, vesződve eveztek, de Jézus jelenléte tudata.

Jézus ugyanis nem volt velük, hiszen amikor az ötezer – csak férfi – megvendégelése után királlyá akarják tenni – János úgy írja, hogy félrevonult –, félrevonult és elvonult a hegyre. Márk és Máté jegyzi meg, hogy oda azért ment, hogy imádkozzék az Atyával való szoros közösségben. János csak annyit ír, hogy a tanítványok tesznek valamit, a másik kettő megjegyzi: Jézus parancsára teszik. De a tanítvány szóban önmagában benne van, hogy amit a tanítvány tesz az mindig a Mesternek való engedelmesség része. Tehát az Úrnak engedelmeskedve elindulnak erre a bizonyos útra Kapernaum felé. És a helyzetük leírását szépen összegzi, hogy beszáll-

nak a hajóba, elindulnak, arról is olvasunk, hogy a tengeren nagy szél támad. De ha figyeltük, János nem írja, hogy nehéz lett volna az utazásuk vagy bármi nehézség a tengeren, csak leírja, hogy milyen a tenger, milyen a helyzet. Én a másik két evangélista leírása miatt akarom az üzenet miatt is természetesen kiemelni, hogy itt vesződés volt a tengeren, csak János nem erre teszi a hangsúlyt.

De hogy még inkább megértsük a célbaérkezés hatalmas örömét, élményét, azért itt jegyezzük meg, hogy tényleg igaz az számunkra is, hogy Jézus követésében neki engedelmeskedve elindulunk egy úton, előttünk van a cél is, de útközben lehetnek kevésbé könnyű helyzetek, sőt kifejezetten nehéz helyzetek, akár még kudarcok is.

Nem hagyhatom ki, hogy tegnap volt a középiskolásoknak a felvételi írásbeli, hallottam a rádióban, hány ezren írták. Ma már nemcsak az egyetemi, főiskolai felvételekre kell keményen készülni, hanem ilyen idős korban is. Én tudom, hogy a gyülekezetben is vannak családok, akik izgulnak, hogy most sikeres lesz-e. És milyen szomorú lehet a család, hogyha esetleg a gyermek, illetve bocsánat, a fiatal, úgy jött haza, hogy, hát, nem annyira sikerült az írásbeli. Ez egy nehézség. Pedig az Úr vezetését kérve látta meg a fiatal is, a szülők is, a család, hogy jó lenne abba az iskolába menni, de úgy tűnik, hogy nem nagyon lesz rá esély. Hogy lesz itt az egész kérdés?

Ha meg sikerül a felvételi, akkor meg arra gondoljunk, hogy hát azt a néhány évet valahogy végig kell csinálni. Itt meg említsük meg, hogy egyetemi, főiskolai fiataljaink most a vizsgaidőszakban örvendeznek. Aki a pótvizsgaidőszakban kezd örvendezni, annak kevésbé öröm, mert a professzor még egyszer akar vele találkozni. De ez is nehézség, nem könnyű. De Jézus jelenléte tudatában. Még éppen fájó valami, akár fájó is lehet, de Jézus nem sokára jön. Ott is akkor a szó fizikai értelmében, de a szó lelki értelmében nekünk illet nem is szabad mondani, hát Jézus mindig velünk van. Csak az a kérdés, hogy amikor látszólag a helyzet olyan, hogy, akkor a Jézus jelenléte tudata.

Mert egyébként a tanítvány és a mester abban az időben is, emlékszünk, teljes életközösségben volt. Bár ma a pedagógusokkal kevésbé szeretnének együtt tölteni éjszakákat is akár a diákok, de abban az időben Jézussal együtt aludtak a tanítványok, együtt ettek, mindenük közös volt. Ha Jézus nem volt velük, az csak egy rövid ideig tartó időszak lehetett. Gondoljunk arra, mikor elküldi kettesével misszióba őket, és emlékszünk, így mondja, hogy: elküldelek benneteket juhokként a farkasok közé – tehát gondoljunk bele, hogy juhokként a farkasok közé –, de nem az Úr nélkül mennek. Fizikailag nem volt velük, de az Úrtól kapott erővel, hatalommal. És ránk ugyanígy igaz. Ha például a missziói küldetésünk családban, munkahelyen, iskolában zajlik, és a küldetés során van esetleg valami nehezebb élethelyzet, ott is igaz az Úr jelenléte tudata.

Hadd jegyezzem meg – nem a hirdetésben kell akkor mondani –, a Greizer házaspár például az Úr kegyelméből megérkezett a hosszú repülőút után oda, ahova tervezték. 44 órás repülőút, és Isten különös ajándéka volt az is, hogy a gyermekek is jól viselték ezt a hosszú repülőutat. Nekik egy könnyebb életút-rész volt és az Úr megadta nekik ezt az örömet. De van, amikor nem könnyű, de Jézus jelenléte tudata.

Mert hol volt Jézus? A többi evangéliumból tudjuk tehát: a hegyen imádkozik. Jézus nem nélkülük volt, csak most éppen nem volt velük.

Azért is fontos ezt tudatosítani, mert a második gondolat oda cseng ki, hogy amikor meg jön Jézus, akkor nem ismerik föl. És azért használom ezt a szót, hogy félreismerik, mert ez a szó jobban visszaadja a lelki üzenetét ennek a szomorú esemény-

nek. Hiszen azért jobb lett volna ezt olvasni a történetben, nem, hogy sötét van, fúj a szél, még az is lehetett volna itt írva, hogy vesződnek az evezéssel és meglátják Jézust és örvendeznek, most már a Mester is itt van. De nem erről van szó, hanem kiderül, hogy a Jézus meglátása tulajdonképpen bennük rettegést, rémületet és félelmet kelt. Teljesen furcsa, hiszen ők látták Jézust. A dicsőséges feltámadott testben közöttük levő, nekik megjelenő Jézust nem volt mindig könnyű felismerni, itt viszont az adott élethelyzetben meglátták őt, csak félreismerték, nem ismerték fel.

De vajon miért nem ismerték fel? Van a Bibliában több olyan történet is, ahol nem mindig ismerik fel Istennek a jellemét, jelenlétét, munkáját. Mindenképp eszembe jutott Jób barátainak az esete, hiszen emlékszünk, hogy Jób mekkora hittel és hűséggel fogadja a tragédiát is akár az Isten kezéből. Ő hihetetlen erős hittel áll egy nagyon nehéz élethelyzetben, mert tudja, hogy itt az Úr, sőt áldja az Istent, imádja az Istent. Aztán jönnek a barátai és elkezdenek beszélni Istenről, teljes mértékben hamisan, tulajdonképpen egy ismeretlen Istent mondanak el Jóbnak. A barátai teljesen félreismerték, tévesen beszéltek az Úrról, és emlékszünk, hogy Jób is azért ez kikezdte. Jób hite abszolút nem volt már annyira rendületlen erejű az Úrban. Még amikor a felesége mondta neki, hogyátkozd meg az Istent és halj meg, ott is Jóbnak a válaszából látszik, hogy erős az Úrban. De a barátok, a hamis lelkigondozók egy téves istenképpel súlykolják és ez azért Jóbban valamit elindít. És mi is volt a barátok érvelése? Biztos azért vagy ilyen nehéz állapotban, mert vétkeztél és az Isten büntet.

Testvérek, azért ez bennünket is mindig fenyeget, a kísértő biztos, hogy kihasználja ezt – velem tette már többször is –, hogy valami nem úgy alakul, ahogy terveztük, a célbaérés olyan lehetetlennek tűnik, még esetleg az is belefér ilyenkor az események képébe, hogy még vétkeztünk is vagy mulasztottunk vagy tévedtünk valamiben, és most az Isten biztos büntet. Még ilyenkor a prédikáció is úgy szólhat, hogy azt halljuk ki belőle, hogy büntet az Isten. De hát itt a tanítványokról van szó, az Úréiról!

Az Ézsaiás könyve 40. részéből idéztük már többször is az Úr szavát, amikor elmondja népe érzéseit, de most újra idekívánkozik, én remélem, hogy ismerős lesz a mondat, Ézsaiás 40,27: „Miért mondd Jákób és szólsz ekként Izrael: Elrejtetted az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!” Azért olyan a mostani élethelyzet, mert nem gondol ügyemmel Istenem. Jézus nem volt ott a tanítványokkal, de a megjegyzés ott van – és még nem ment oda Jézus –, de majd nem sokára odaér. Hogyne gondolna az ügyemmel az Isten?

A tanítványok látták az Úr Jézust lépdelni a tengeren, közeledni a hajóhoz, tehát nagyon közel volt, felismerhető volt, és arra gondoltak, hogy kizárt, hogy ez Jézus lehetne, mert hát ez képtelenség. Meg se fordult a fejükben, hogy azért az Úr lépdelhet a tengeren. Nekem az olyan kedves lett utánanézvén, a Jób könyve 9. részében van egy ilyen mondat Istenre vonatkozóan és Jób mondja. A teremtő, mindenható, gondoskodó Istenről beszél, amikor ezt a kijelentést teszi, Jób 9,8: „Aki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger hullámain tapos.” Ez egy gyönyörű költői kép természetesen: a tenger hullámain tapos. Isten teremtője a tengernek is meg az egeknek és neki nincs akadály – az egeken száguld segítségedre –, ezért is hangzott a köszöntés igéjében. Boldog lehetsz Izrael, boldog lehetsz Isten népe, mert van, aki véd téged, ha kell, a tenger hullámain tapos. Jézus a szó legszorosabb értelmében taposott a tenger hullámain.

A 77. Zsoltár írja a zsoltár végén a 20. versben beszél hasonlóképpen ilyen módon Istenről: „Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken.” Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken. És itt utalás történik arra is, amikor Isten a népét kihozta Egyiptomból vagy bevitte az ígéret földjére, a Vörös-tenger kettévált, a Jordán kiszáradt, az egyik oldalon volt csak a víztömeg, a másik elfolyt, a lényeg, hogy szárazon mehettek át a tengeren és a folyón, Isten utat készített. Erre a fajta útkészítésre és isteni hatalomra utalt a már hallott Ézsaiás könyve 43. rész 16. verse is, amit most a Károli fordításból olvasok, Ézsaiás 43,16: „Így szól az Úr, aki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt.” A magyarban is az ösvény szó, az ugye egy kicsit keskenyebb, lehet, hogy csak egy valaki fér át. Hatalmas tenger, hatalmas vizek, de ott van a kis ösvény, mert Isten utat készít.

Jézus szempontjából neki nem kiszáradt a Genezáreti-tó vagy más szóval a Galileai-tenger, hanem ő a tengeren járt. Neki is ott volt az ellenszél, ő is a viharban, a hullámok háborgása közben, de lépdelt. Ugyanaz a helyzet, amibe a tanítványok is voltak a hajóban, ő Úrként a tengeren járva. Tehát a tanítványok, akik ismerték az Ószövetséget, ők ismerték az Ószövetség Istenét, és tudták, hogy Jézus kicsoda, csak nem biztos, hogy hitték. Emlékszünk, János az evangéliumában így írja ott a végén Isten Lelkétől vezetve, hogy „ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia és ezt hívén életetek legyen az ő nevében”. Ez a 'higgyétek' úgy is magyarázható vagy fordítható, hogy továbbra is higgyétek, vagy most is higgyétek, amikor éppen olyan hihetetlennek tűnik ez. Az egész Szentírás fényében, ha Jézusra nézünk, a nem könnyű hajóúton tapasztalhatjuk az ő jelenlétét, nem ismerjük félre, tudjuk, hogy ott van.

Mivel a tanítványok úgy jártak, ahogy, ezért olyan kedves a történet folytatása, hogy Jézus szól hozzájuk, és azt mondja: „Én vagyok, ne féljete!” Ezt akarja kiemelni János, így jegyezte le a történetben. Nem olyan régen keresztelőn is, meg prédikációban is hangzott a másik evangélium fényében ennek az 'én vagyok' kijelentésnek az örömhíre, én most csak emlékeztetőn ide hozom újra. Az 'én vagyok' hangsúlyozható úgy is, hogy én vagyok vagy úgy is, hogy én vagyok, és hangsúlyozható egyben: én vagyok. Ez a legutolsó János evangéliumában nagyon sokat szerepel.

Az 'én vagyok', amikor az én-en van a hangsúly, akkor az Úr Jézus személyére, hogy ott van, ő az, aki ott van. Az én vagyok – nem szűntem meg létezni. Lehet, hogy fizikailag nincs ott vagy fizikailag furcsa, furcsának tűnik, amit látnak, de ő az és ő ott van. Az én vagyok pedig az isteni 'én vagyok', a „vagyok aki vagyok”-ból jön, az ószövetségi kijelentés alapján. A szövetségi hűséget megtartó Isten népe iránt. És nem csak létezése, hanem az ő jelenléte, tipikusan az ő közelléte. Amikor ott van, hogy „én vagyok”, akkor az isteni személy, aki Jézus esetében mindentudó, hiszen a hegyen látta a sötétség ellenére látta a tanítványait, ahogy vesződnék az evezéssel. Mindenható volta a tengeren járásban is látszik. Kicsoda ez az Isten? Kicsoda Jézus? A tanítványok csodálkoznak is Márk evangéliuma szerint a végén. És az ő szerető jelenléte, személye, hogy megy az övéihez, megy a hajó felé, mert ott akar lenni az övéivel most már fizikailag is. Az isteni „én vagyok”.

És mikor azt mondja, hogy ne féljete, akkor nem a vihartól ne féljete, mert attól nem féltek a jánosi leírás szerint, hanem Jézustól féltek. Elhangzik az „én vagyok”, hogy ő kicsoda, az ő egész lényére vonatkozóan, ne féljete tőlem. Azt gondolom, hogy ez különösen akkor fontos, amikor számunkra az élet nem könnyű élethelyzeteiben, a hajóút viharosabb időszakaiban, amikor kérdéses, hogy lesz-e cél,

célba érés, és ott van mellette, hogy mert én valamit nem úgy tettem, ahogy kellett volna és ott van a büntudat, a lelkiismeret furdalás, az elrontott élet lehetősége akár, és ott van mellette az, hogy: Én vagyok, ne félj! Ne féljetek. Minden kudarc, mulasztás, tévedés, bűn ellenére Jézus az övéit célba viszi.

És itt kell kiemelni az evangélium magvát, lényegét, hogy János jegyzi le azt, hogy Jézus nem csak a mostani tengeren járás történetében, hanem az egész megváltó mű tekintetében elvégzett mindent. Elvégeztetett. Mert kimondta már a főpapi imádságában is ott nagycsütörtök estéjén: Atyám, én mindent elvégeztem. Ott van az övéivel, az isteni „én vagyok”, jelen van, ő van jelen, nem szűnt meg létezni, még ha mondja is Isten népe, hogy elfeledkezett rólam talán, ott van és mindent elvégez. Mert nem csak a földi életünkre, hanem az örök életre nézve kellett Jézusnak jelen lenni, ott lenni.

Itt hadd jegyezzem meg, hogy János a Gecsemáné kerti jelenetből nem az Úr Jézus háromszori imádságát jegyzi le, hanem azt a történetet, hogy hogyan védi a tanítványait az ellenségtől. Kétszer is elhangzik az „én vagyok”. Először elhangzik isteni hatalmával, az ellenség hátrahőköl – Júdás is ott van az ellenség között –, hátrahőköl, nem tudnak semmit csinálni, csak összeesnek. A második „én vagyok”-ból már kihagyta az isteni hatalmát, megkötözhatték, de azt mondta, ha engem akartok elfogni, engem kerestek, őket engedjétek el. A tanítványoknak nem kellett a keresztre menni. Ott a tanítvány és a mester életközössége nem lehetett, mert ott csak a mesternek kellett ott lenni. A megváltó múnél a tanítványért is történt a megváltás. És az isteni „én vagyok” ott a Gecsemáné kertben is jelzi, hogy kicsoda Jézus. Számára nem volt mentsvár, nem volt szabadulás, de így lehet a tengeren járás története is számunkra mindenképp üzenetté. Milyennek ismerted meg Jézust, amikor nem volt könnyű az élethelyzeted? Ha félreismerted, ez az ige azt hirdeti, Jézus neked is, nekünk is szól: én vagyok, ne féljetek tőlem!

A végén pedig ott van, hogy János hangsúlyozása szerint a leírás tartalmára nézve Jézus csodája a célba érkezéssel valósult meg. Márk és Máté azt jegyzi le, hogy Jézust bevették a hajóba, és lecsendesedett a vihar, a szél és a tenger. Máté még azt is leírta, hogy előtte Péter szintén járhatott a vízen. Ennyire Isten Jézus. János azonban azt akarta kiemelni, azt a mozzanatot akarta megragadni, hogy a tanítványok szívében, amikor már megismerik az Urat – „én vagyok” – és tudják, hogy ő az, és ott van az a gondolat, hogy akkor jöjjön az Úr, hívjuk be, hogy itt legyen velünk a hajóban. Szükség nem lenne rá, mert hát Jézus ott van a vízen, tehát ő járhat, nem kell hajó, hogy a vízen utazzon, de hívjuk be a hajóba. És a másik két evangélista leírja, hogy be is lépett a hajóba, csak János annyira azt akarja kiemelni, hogy a célba érkezésen van a hangsúly az üzenet csodájánál, hogy leírja, hogy mit gondolnak a tanítványok. Azt, hogy mi történt, azt most nem írja le, hanem azt mondja, hogy szinte Jézus be se léphetett a hajóba, mert már ott voltak a partnál. Egy pillanat alatt ott voltak. Aki a vízen jár, valahogy a tér-idő dolgában így rendelkezik, hogy azonnal célba érnek.

Mindenképpen hadd emeljem ki, hogy János szerint a csodának a végbemene-tele itt történik igazából. Célba érni az Úrral. Az üzenetben eddig azért is kellett beszélni, amiről beszéltem, hogy jelezze az Úr Lelke nekünk, hogy amikor még viharos a tenger az életünk tengere, amikor még úgy tűnik, hogy mintha nem lenne itt az Úr, még mindig olyan nehéz, akkor még nincs célba érés, akkor még az Úr jelenléte tudata, belé vetett bizalom, de ott van az Úr. De az üzenetnek a nagy csodája, hogy

célba érsz. Most még nem tudod, hogy hogyan, de biztos, mert az Úrral ott a cél. A jelenlevő Úr nagy csodája, az ő hatalma abban mutatkozik meg, hogy elérték a partot. És a parton a földön állva vagy a hajót lehorgonyozva lehet vihar, lehet hatalmas hullám és szél, az már teljesen mindegy, mert célba értünk. A szárazföldön azonban nincs tenger és nincs hullám. Út közben lehet, nem könnyű életutat ígért, hajóutat az Isten, hanem biztos célba érkezést.

És itt a példákat lehetne sorolni. De inkább hadd kérdezzem, hogy számodra mostanában mi az a cél, amit magad elé kitűztél, illetve az Úr tűzött ki, mert a tanítvány az Úrnak engedelmeskedve tűzi ki a célokat, amit az Úr a szívedre helyezett, eléd adott. Itt lehetnek egyszerűbb dolgok és nagy kérdések. Tényleg a középiskolásoknak, egyetem vagy főiskolásoknak ez a vizsgaidőszak, a felvételi, ez egy elég nagy cél. És amikor végig kell haladni az egyetem, a középiskola évein, közben sok minden történik, de azért sikerülni szokott, végigmegyünk. Visszatekintve sokkal könnyebb már örülni annak, hogy milyen volt az a nehézség. Visszatekintve a nehéz vizsgaidőszak is más beállításba kerül már. Ez az ige abban akar bátorítani, hogy még benne vagyunk tán a nehezebb helyzetben, de már a cél felől közelítjük meg, mert Jézussal ott vagyunk a célban. Még tanulni kell, még lesznek dolgok talán, de a biztos célba érkezés örömeivel.

Ha a házasságra vagy a családra, gyermeknevelésre gondolunk, milyen nagy ajándék, amikor valaki az Úrtól kapott társat ismeri meg, vagy amikor az Úr megadja, hogy végre megszülethet a gyermek és nagyon nehéz, amikor esetleg egyedül kell lenni vagy nem születik meg a gyermek. És hogy lesz most? Ott is a cél, az Úrral célba érkezés békéjével, örömeivel. A gyermekeknél azért hadd jegyezzem meg, mert hát ez tény, hogy olyan aranyos a kisgyermek, és nem az a cél, hogy kamasz legyen. Bár néha az a kérdés, hogy a kamasz gyermek érzi, hogy mintha a szülei másképp viselkednének, és néha viharos a kamaszkor, de annak is általában vége szokott lenni. Jobb, ha előbb. De a cél, hogy a gyermekem akkor is felnő. Lehet, hogy most éppen nem jár még hitben, de majd, mert, Uram, én rád nézek.

A munkahely, a nyugdíjba menetel kérdésénél is. Az Úr akarata, terve szerint is látni a cél bizonyosságát.

A betegséget is említsük meg, főleg, hogyha az halálos kór. Olyan fontos kimondani, hogy mi nem a véget várjuk, hanem mi az Úr Jézust várjuk, aki célba visz. Vagy meggyógyít vagy eljön vagy ha még nem jön el, akkor magához hívja az övéit és ez nem vég, hanem ez a cél. Mert amikor Jézus az övéi hajóútját látja, akkor mindig érzékeltetni akarja, hogy én vagyok, veled vagyok, itt vagyok. És visz a cél felé. Segítsen az Úr bennünket abban, testvérek, hogy ennek a reménységében éljünk.

Ez az utolsó gondolat nem csak hit, hanem reménység is. Van, amikor várni kell az Úrra talán, úgy tűnik, de ő ott lesz, ott van és célba visz. „Hagyjad az Úrra a te utadat, bízzál benne, majd ő – *mondja a Károli fordítás* – teljesíti.” És a Példabeszédek könyve 16. része mai napra kijelölt ószövetségi szakaszt is nézzük meg, hogy hányféle módon beszél bátorítólag arról, hogy az emberi, a hívő emberi gondolatok, tervek, tettek hogy alakulnak, de végső soron mindig az Úr irányít, tervez és végbe visz mindent. Mindent teremtett az Úr a maga céljára – mondja a 4. versben.

Segítsen az Úr bennünket ilyennek látni őt. „Ezek pedig azért írtattak le, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.” A tengeren járás története is erről a Jézus Krisztusról beszél, nem csak földi, hanem örök életre nézve. Amikor énekeljük most a 265. számú dicséretünk 6. és 7.

versét, ami ott a Zsoltárok könyve idézetének énekformába öntött gyönyörű költői kifejezése, figyeljünk, hogy őbenne bízhatunk és ő megcselekszi végre velünk azt, ami jó, mert Jézus Krisztus nekünk is megtartó és szabadító Úr.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézusban jelentetted ki magad, és köszönjük ezt a csodát, az „én vagyok” kijelentés minden lelki üzenetét számunkra is. Áldunk téged, hogy az Úr Jézus velünk is személyesen és mint közösséggel is foglalkozik, törődik. Köszönjük, amikor csodát tesz, ha arra van szükség, vagy egyszerűen a hétköznapiak során tapasztalhatjuk a csendes csodákat. Áldunk azért, Urunk, hogy Lelked által és igéd által erősítesz a hitre.

Bocsásd meg, Urunk, amikor kishitűek voltunk, bocsásd meg, amikor félreismerjük az Urat, de áldunk téged, hogy a te igéd fényében láthatjuk őt annak, aki.

Kérünk téged, hogy segítsd meg a felvételre készülő diákokat, a vizsgázó fiatalokat. Urunk, ebben a számukra mindenképpen fontos időszakban hadd merjenek ők is benned bízni családtagjaikkal együtt. Köszönjük, Urunk, hogy te adod a sikert is, de azt is köszönjük, Urunk, hogy a kudarc idején megmutatod, hogy mi a terved.

Kérünk téged betegeinkért. Segíts nekik hordozni a betegség testi, lelki terheit is akár az elég kegyelem erejével. És könyörgünk azokért, Urunk, akik valóban halálos betegek, lássanak téged, Urunk. Köszönjük neked, hogy te a földi és az örök életre nézve egyaránt szabadítót adtál Jézusban, de Urunk, mi hittel imádkozunk gyógyulásért.

Gyászoló testvéreinknek is add vigasztalásodat, kérünk. Hálásak vagyunk, hogy az Úr Jézus feltámadásával igazolta, hogy legyőzött a halál is. Kérünk téged, segíts így hordanunk, ezzel a reménységgel, a gyász terhét.

Könyörülj meg a Kárpátalján élő magyarokon, az ukrán népen meg az orosz népen. Urunk, annyi az igazságtalanság, a gonoszság, azt kérjük, teremts ott békességet. Akik Kárpátalján a tiéd, segíts nekik hitben élni, megélni ezt a nehéz időszakot.

Vezetőinknek is kérünk, te adjál bölcsességet a kormányzásban. Add, Urunk, hogy minél többen közülük is hitből tegyék, amit tesznek. Tanítsd őket alázatra, vezesd őket kegyelmedből. Most a csendben elmondott imádságainkat is hallgasd meg, kérünk, az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.